

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Turck IMO s. r. o.**, se sídlem Na Brně 2065, Hradec Králové, zastoupené JUDr. Ivanem Brožem, advokátem se sídlem Střelecká 672, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2009, čj. 5579/550/09-Záb, 95878/ENV/09, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2014, čj. 8 A 42/2010 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyně požádala dne 9. 1. 2009 o udělení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále „zákon“). Jejím záměrem bylo uskutečnění stavby nové provozovny v území, kde se tyto chráněné druhy vyskytovaly. Žalobkyně nepovažovala za prokázané, že by stavba provozovny mohla negativně zasáhnout do životního prostředí. Podle žalobkyně nebyl ani výskyt zvláště chráněných druhů živočichů v dané lokalitě dostatečně doložen.

[2] Rozhodnutím ze dne 30. 3. 2009, čj. 940/ZP/2009-PE-8, Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství (dále „krajský úřad“), jako správní orgán 1. stupně výjimku neudělil.

[3] Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Ministerstvo životního prostředí (dále „ministerstvo“) odvolání vyhovělo a rozhodnutím ze dne 16. 7. 2009, čj. 5183/550/09-Tu, původní rozhodnutí krajského úřadu zrušilo a vrátilo mu věc k novému projednání a rozhodnutí, jelikož shledalo nedostatky v odůvodnění.

[4] Novým rozhodnutím ze dne 15. 10. 2009, čj. 14829/ZP/2009-PE-8, krajský úřad výjimku opět neudělil. V poměrně rozsáhlém odůvodnění vymezil druhy živočichů, jež se v daném území vyskytují a popsal, na základě jakých podkladů krajský úřad jako orgán ochrany přírody k těmto závěrům dospěl. Vycházel přitom z odborného posouzení vyhotoveného Agenturou ochrany přírody a krajiny České republiky, středisko Hradec Králové. Stěžovatelkou požadovaná výjimka z ochrany zvláště chráněných druhů dle § 56 zákona se přitom týkala živočichů v kategorii ohrožený druh – čmelák (*Bombus spp.*), otakárek fenyklový (*Papilio machaon*), ropucha obecná (*Bufo bufo*), užovka obojková (*Natrix natrix*), koroptev polní (*Perdix perdix*) a řuhák obecný (*Lanius collurio*).

[5] Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala, Ministerstvo životního prostředí však její odvolání rozhodnutím označeným v záhlaví zamítlo. Uvedlo, že údaje obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou dostatečné a odůvodnění rozhodnutí splňuje požadované náležitosti. Záměr žalobkyně („*Výstavba nové provozovny Turck IMO s. r. o.*“) dle žalovaného nespadá pod taxativně stanovené případy, v nichž lze výjimku dle § 56 odst. 3 písm. a) až i) zákona povolit.

II.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně dne 17. 2. 2010 žalobu k Městskému soudu v Praze. Ten rozhodnutím označeným v záhlaví žalobu jako nedůvodnou zamítl. Akceptoval přitom argumentaci žalovaného, obsaženou v napadeném rozhodnutí. Podle městského soudu krajský úřad splnil pokyn uložený odvolacím orgánem a doplnil rozhodnutí o konkrétní údaje o výskytu zvláště chráněných živočichů na předmětném pozemku. Žalobkyně v žalobě nijak nespecifikovala, proč považovala údaje Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky za nedostatečné a jak by se jejich kvalita zvýšila s detailnějšími časovými a prostorovými souřadnicemi. I další námitky žalobkyně, týkající se nepřezkoumatelnosti údajů o výskytu chráněných živočichů, městský soud odmítl, jelikož tyto údaje byly v podkladech a v samotném rozhodnutí správního orgánu 1. stupně dokumentovány dostatečně určitě. Dále soud uvedl, že podstatné z hlediska nepovolení výjimky bylo zejména hrozící narušení životního prostředí vyjmenovaných druhů živočichů. Městský soud proto uzavřel, že výjimku z ochrany zvláště chráněných živočichů nebylo možné udělit.

III.

[7] Proti rozhodnutí městského soudu podala žalobkyně („stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti zpochybnila posouzení věci správními orgány, jež se opíralo zejména o vyjádření Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky. Závěry, k nimž na jejich základě správní orgány dospěly, byly dle stěžovatelky

nepochopitelné, obtížně přezkoumatelné a nedostatečně odůvodněné. Stěžovatelka zdůraznila, že rozhodnutí krajského úřadu v téže věci bylo již jednou odvolacím orgánem zrušeno kvůli nedostatkům odůvodnění. Pozemek, na kterém zamýšlela stěžovatelka postavit novou provozovnu, je navíc ze tří světových stran ohraničen rozsáhlými budovami. Tento fakt podle stěžovatelky zpochybňuje snahu o ochranu živočichů v oblasti, kde již existuje na velké ploše převážně průmyslová zástavba. Stěžovatelka napadala též věrohodnost pozorování, které provedla výzkumná pracovnice Agentury RNDr. B. M. V předložených materiálech nebyl autorizovaný deník o pozorování, což je dle stěžovatelky učinilo neprůkaznými.

[9] Ačkoli stěžovatelka napadala rozsudek městského soudu i z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., v kasační stížnosti tyto důvody blíže nerozvedla. Uvedla pouze, že značný časový odstup mezi podáním žaloby a vydáním rozhodnutí městského soudu mohl zapříčinit, že soud rozhodoval na základě neaktuálních vědomostí o výskytu biotopů na daném území. Doba rozhodování městského soudu měla současně poškodit podnikatelské aktivity stěžovatelky.

IV.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23. 7. 2014 plně odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze, který považuje za správný.

V.

[11] Protože kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, posoudil Nejvyšší správní soud důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Za hlavní pochybení správních orgánů stěžovatelka považovala způsob jejich spolupráce s Agenturou přírody a krajiny České republiky. Ministerstvo původní rozhodnutí ve věci v odvolacím řízení zrušilo s tím, že krajský úřad musí v novém řízení doplnit důkazy o výskytu zvláště chráněných druhů a odstranit další nedostatky odůvodnění. Ze správního spisu přitom vyplynulo, že krajský úřad tak učinil a odůvodnění doplnil o požadované údaje, jež čerpal zejména z podkladů vyhotovených Agenturou. Žalovaný proto nové rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožnil se závěry žalovaného, neboť odůvodnění rozhodnutí správního orgánu 1. stupně splnilo požadované náležitosti (§ 68 odst. 3 spr. ř.).

[14] Pokud stěžovatelka namítala, že okolní plochy předmětného pozemku jsou již zastavěny, nebylo možné z této skutečnosti nijak vyvozovat, že na zbývajícím nezastavěném území není ochrana chráněných druhů živočichů žádoucí. Žádost o výjimku dle § 56 zákona je nutno vždy posoudit individuálně a s přihlédnutím ke všem relevantním skutečnostem. To správní orgány provedly a v odůvodnění svých rozhodnutí se zabývaly i skutečností, že pozemky sousedící s pozemkem stěžovatelky jsou již zastavěny.

[15] Námitky nedostatečného odůvodnění a zpochybnění věrohodnosti provedeného pozorování nejsou tak dle Nejvyššího správního soudu důvodné. Požadavek stěžovatelky, aby pozorování bylo doloženo autorizovaným deníkem, nebyl v dané situaci

opodstatněný. Jak uvedl i městský soud v napadeném rozhodnutí, zákon neobsahuje takovou povinnost, dle níž by výskyt chráněných druhů živočichů musel být doložen autorizovaným deníkem či záznamy, které zmínila stěžovatelka. Správní orgány navíc ve svých rozhodnutích odkázaly na komplexní evidenci pozorovaných druhů živočichů, již shromažďuje Agentura v centrální nálezové databázi a v níž jsou detailní záznamy o veškerých pozorováních obsaženy.

[16] Dále stěžovatelka zpochybnila rozhodnutí městského soudu z důvodu délky trvání soudního řízení, jelikož od podání žaloby do rozhodnutí soudu uplynuly čtyři roky a městský soud tak nevycházel z „aktuálních vědomostí“ o dané oblasti. Dle § 75 s. ř. s. odst. 1 platí, že „při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ Rozhodnou dobou je tak v daném případě datum vydání napadeného správního rozhodnutí a namítané „aktuální vědomosti“ nejsou v této věci relevantní. Výtky týkající se poškození podnikatelských zájmů stěžovatelky za kasační námitky považovat nelze a jiné námitky podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. směřující proti rozsudku městského soudu kasační stížnost stěžovatelky neobsahovala.

[17] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že stěžovatelka své námitky z převážné většiny blíže nezdůvodnila a svá tvrzení ani nijak nedokládala. V souvislosti s tím je třeba připomenout, že „důvody kasační stížnosti, tj. kasační námitky, je nutné formulovat dostatečně konkrétně a vztáhnout je na řešený případ. Stěžovatel je povinen uvést, jaké konkrétní skutkové okolnosti důvodnost kasační stížnosti zakládají. Musí rovněž popsat, z jakých důvodů zpochybňuje zákonnost rozhodnutí krajského soudu, případně o jaký právní předpis tyto své závěry opírá“ (Blažek, T. a kol. Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2014).

[18] Co se týče stěžovatelčina zpochybnění průběhu řízení před správními orgány, je závěrem vhodné zmínit, že zákon v § 56 odst. 1 stanoví následující: „výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany.“ V kasační stížnosti ani v předcházejícím řízení však stěžovatelka neuvedla, jaký veřejný zájem v projednávané věci představuje stavba provozovny, případně jak by zamýšlená stavba mohla svědčit ve prospěch zájmu ochrany přírody. Při udělování výjimek dle citovaného ustanovení je přitom stěžejní, aby zde uvedený zájem existoval (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2005 sp. zn. Pl. ÚS 24/04 či rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 65/2012 - 161). Jak konstatovaly i správní orgány, rovněž z tohoto důvodu nemohla mít stěžovatelka ve věci úspěch.

[19] Závěry, k nimž správní orgány dospěly, tak byly dle Nejvyššího správního soudu správné a podmínky pro udělení výjimky dle § 56 zákona záměr stěžovatelky nesplňoval. Správní orgány svá rozhodnutí dostatečně zdůvodnily. Uvedly, z jakých zdrojů při svém rozhodování vycházely a dostatečně specifikovaly, kterých zvláště chráněných druhů živočichů se projednávaná žádost o udělení výjimky týká a proč ji v daném případě nebylo možné udělit.

VI.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, ani neshledal vadu řízení, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. února 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu